

NIKKA ŠUBAT:

Sjetite se vrtića kada smo imali čisto srce, kada su nam svi bili prijatelji, kada smo gledali ljude bez predrasuda.

Tada smo lako doživljavali pravu sreću – onu bezrazložnu, izazvanu poljupcem, zagrljajem, svim sitnicama koje sada i ne primjećujemo i ne cijenimo, a čine najvažniji element sreće u životu.

Maštali smo o budućem poslu, jedva čekali odrasti, a sada želimo natrag, što dalje od problema i stvarnosti.

Kada vidite osmijeh na nečijem licu, budi se dijete u vama jer sreća, nasmijanost, vječno dijete čuče u svakom.

Nikad ih nemojte izgubiti, nemojte dopustiti da stvarnost uništi u vama ono malo nasmijano i bezazleno dijete.

TINA PRIMORAC:

Djetinjstvo. Svi govore da je to najljepše vrijeme u životu.

Zar je moje već gotovo?

Nije. Ja sam još uvijek dijete. Možda više tako ne izgledam, ali tako se osjećam.

Ogroman dio mog djetinjstva sada završava. Ne mogu to promijeniti, no sjećam se svih sati provedenih zajedno, naših igara pa i blesavih svađa.

Zahvalna sam svojoj obitelji i svima vama ovdje nazočnima na svim uspomenama kojima je protkano ono u meni temeljno i najvažnije – moje djetinjstvo.

TOMISLAV STAŠIĆ:

Izašao sam sada na pozornicu i prisjetio se prvog nastupa kad sam na pozornicu stao s prijateljima iz vrtića. Ne zaboravlja se strah koji me tada prožeо, a s nekimа od tih osoba izašao sam na ovu pozornicu prvoga dana škole kad ste nas prozvali da krenemo u 1.a.

Stvorili smo tada svoju novu „obitelj“, mada toga nismo bili svjesni.

Prijateljstvo - zaljubljivanje - učenje - napredovanje - rast.....

i, eto, sada - rastanak.

Čekaju nas neke nove pozornice, životni nastupi s tužnim i sretnim maskama.

A ja – ja stišćem duboko u svome srcu sve uspomene na vas i s njima, znam, zauvijek čuvam sretno djetinjstvo u sebi.

TINO CALCICH:

Koračamo polako prema svijetu u kojem, svi nam kažu, više nismo djeca.

Više ne vidimo svijet pun lijepog cvijeća i ljubavi kakvog smo crtali kad smo bili mali.

Samostalnost.

Odgovornost.

I radost što smo u Osnovnoj školi „Turnić“ uspjeli postići da nam učenje preraste u zabavu s prijateljima.

VIRNA NILOVIĆ:

Život počinjemo nevini i čisti bez ikakva znanja o tome što nas čeka.

Svakoga dana u njemu spremamo se za svijet u kojem je dijete teško ostati.

Djetinjstvo je doba sreće, bezbriža, doba u kojem nas nitko ne shvaća krajnje ozbiljno.

Kada sam kretala u školu, užasavala me pomisao da će sljedećih 8 godina svaki dan provoditi u klupama, s istim ljudima, učeći. A sada znam da cijeli život učimo pa me manje užasava kretanje u srednju školu.

Upisi su veoma stresno razdoblje za četrnaestogodišnjaka, moraš donijeti neobično važnu odluku – što ćeš i kako u životu. Odluke donose odrasli, dakle, mi ovom odlukom krećemo u svijet odraslih.

U velikim smo problemima.

Rastajemo se sa svim što smo poznavali i krećemo u nepoznato, u potragu za istinskom srećom koju upoznaješ kad ostvariš svoje ciljeve.

Sjetimo se stihova Antuna Branka Šimića i shvatimo ih kao savjet za budućnost:

Čovječe, pazi da ne ideš malen ispod zvijezda!